

BALKANIN JA PERSIAN TAPAHTUMAT

Viime aikana Balkanin tapahtumat ovat täyttäneet ei ainoastaan Venäjän, vaan myös koko Euroopan poliittisen lehdistön palstat. Jonkin aikaa Euroopan sodan vaara näytti jo aivan läheiseltä, eikä sen vaara ole nytkään vielä läheskään sivuutettu, vaikka onkin paljon todennäköisempää, että asia rajoittuu meluun ja huutoon eikä mene sotaan saakka.

Luokaamme yleissilmäys kriisin luonteeseen ja niihin tehtäviin, joita se asettaa Venäjän työväenpuolueelle.

Venäläis-japanilainen sota ja Venäjän vallankumous antoivat erikoisen sysäyksen Aasian kansojen heräämiselle poliittiseen elämään. Mutta tämä herääminen on kulkeutunut niin hitaasti maasta toiseen, että Persiassa on miltei ratkaisevaa osaa esittänyt ja esittää yhä Venäjän vastavallankumous, ja Turkin vallankumouksella oli vastassaan heti Venäjän johtama suurvaltojen vastavallankumouksellinen liittoutuma. Tosin tämä viimeinen väite on ensi näkemältä ristiriidassa Euroopan lehdistön ja diplomatian lausuntojen yleisen sävyn kanssa: kun kuuntelet näitä lausuntoja ja uskot puolivirallisten sanomalehtien kirjoituksia, niin kaikki uhkuvat „myötätuntoa” uudistunutta Turkkiä kohtaan, kukaan ei muuta haluakaan kuin Turkin perustuslaillisen järjestelmän lujittumista ja kehittymistä, kaikki kehuvat kehumasta päästyäänkin porvarillisten nuorturkki-laisten „maltillisuutta”.

Mutta kaikki nämä puheet ovat mallinäyte Euroopan nykyisten taantumuksellisten hallitusten ja Euroopan nykyisen taantumusporvariston katalasta porvarillisesta ulkokultaisuudesta. Yksikään Euroopan maa, joka nimittää

itseään demokratiaksi, yksikään Euroopan porvarillinen puolue, joka nimittää itseään demokraattiseksi, edistysmieliseksi, liberaaliseksi, radikaaliseksi y.m.s., ei todellisuudessa ole millään todistanut sitä, että se todella haluaa auttaa Turkin vallankumousta, sen voittoa ja lujittumista. Kaikki päinvastoin *pelkäävät* Turkin vallankumouksen menestystä, sillä toisaalta tämä menestys merkitsisi kiertämättömästi sitä, että kaikkien Balkanin kansojen keskuudessa kehittyisi pyrkimys autonomiaan ja todelliseen demokratiaan, ja toisaalta Persian vallankumouksen voittoa, uutta sysäystä demokraattiselle liikkeelle Aasiassa, itsenäisyystaistelun voimistumista Intiassa, vapaan järjestelmän luomista Venäjän äärettömän laajalla raja-alueella, siis sellaisten uusien olojen muodostumista, jotka vaikeuttaisivat mustasotnialaisen tsaarivallan politiikkaa ja helpottaisivat vallankumouksen nousua Venäjällä ja niin edelleen.

Sen olemuksena, mitä Balkanilla, Turkissa ja Persiassa nyt tapahtuu, on Euroopan suurvaltojen vastavallankumouksellinen liittoutuminen Aasian kasvavaa demokratiismia *vastaan*. Hallitustemme kaikkien ponnistelujen, Euroopan „suurten” sanomalehtien kaiken propagandan tarkoituksena on hämätä tämä tosiasia, saattaa ymmälle yleinen mielipide, verhota tekopyhillä puheilla ja diplomaattisilla silmänpöytätempuilla niin sanottujen Euroopan sivistyskansojen *vastavallankumouksellista liittoutumaa* Aasian kansakuntia vastaan, jotka ovat vähemmän sivilisoituneita ja kiihkeämmin pyrkivät demokratiisiin. Ja proletariaatin politiikan sisimpänä olemuksena tällä ajankohdalla on se, että revitään naamiot porvarillisten tekopyhiin kasvoilta ja paljastetaan mitä laajimpien kansanjoukkojen silmien edessä Euroopan hallitusten taantumuksellisuus, hallitusten, jotka peläten proletaarista taistelua kotimaassaan esittävät Aasian vallankumouksen suhteen santarmin osaa ja auttavat tämän osan esittämistä.

Eurooppa on punonut kaikkien Turkin ja Balkanin tapahtumain ympärille erittäin tiheän juonittelujen verkon, ja pieneläjäyleisö tarttuu diplomaattien onkeen, jotka yrittävät kiinnittää sen huomion pikkuasioihin, yksityiskohtiin, nykytapahtumien erillisiin puoliin,— jotka yrittävät hämätä sen, mikä sisältö koko prosessilla on sellaisenaan. Sitä vastoin meidän tehtävänä, kansainvälisen sosialidemokratian tehtävänä, on selittää kansalle nimenomaan tapahtumien

yleinen yhteys, kaiken tapahtuvan perussuunta ja sisäinen tarkoitus.

Kilpailu kapitalististen suurvaltojen välillä, jotka haluavat „kahmaista herkkupalan” sekä laajentaa hallinta-alueitaan ja siirtomaitaan,— ja sitten riippuvaisten tai Euroopan „holhoamien” kansojen keskuudessa tapahtuvan itsenäisen demokraattisen liikkeen pelko,— sellaiset ovat koko Euroopan politiikan kaksi kannustinta. Nuorturkkilaisia kehutaan maltillisuudesta ja pidättyväisyydestä, s.o. Turkin vallankumousta kiitellään siitä, että se on heikko, siitä, ettei se herätä kansan pohjakerroksia, ettei se nostata joukkoja todelliseen itsenäisyyteen, siitä, että se suhtautuu vihamielisesti ottomaanien valtakunnassa alkavaan proletaariseen taisteluun,— ja samaan aikaan jatketaan Turkin ryöväämistä entiseen tapaan. Kehutaan siitä, että voidaan jatkaa vanhaan tapaan Turkin valta-alueiden ryöväämistä. Kehutaan nuorturkkilaisia ja harjoitetaan edelleenkin politiikkaa, joka aivan ilmeisesti on *Turkin jakamisen* politiikkaa. „Leipzigin Kansanlehti”, paikallisten sosialidemokraattien äänenkannattaja, sanoi tämän johdosta aivan oikein ja sattuvasti:

„Vuoden 1791 toukokuussa kaukonäköiset valtiomiehet, jotka todella huolehtivat synnyinmaan hyvästä, panivat Puolassa toimeen poliittisen reformin. Preussin kuningas ja Itävallan keisari ylistivät toukokuun 3. päivän perustuslakia, tervehtivät sitä asiana, joka „tuo onnea ja menestystä naapurivaltiolle”. Koko maailma ylisteli puolalaisia uudistajia siitä „maltillisuudesta”, jolla nämä ryhtyivät työhönsä erotukseksi Pariisin kauheista jakobiineista... Tammikuun 23 p:nä vuonna 1793 Preussi, Itävalta ja Venäjä allekirjoittivat sopimuksen Puolan jakamisesta!

Vuoden 1908 elokuussa nuorturkkilaiset panivat toimeen poliittisen reformin, joka meni läpi harvinaisen vaivattomasti. Koko maailma kehui heitä lojaalisesta „maltillisuudesta”, jolla he ryhtyivät työhönsä erotukseksi Venäjän kauheista sosialisteista... Vuoden 1908 lokakuussa seuraa joukko tapahtumia, jotka kaikki johtavat Turkin jakamiseen”.

Totta tosiaan, olisi suorastaan lapsellista, jos jonkun päähän pälkähtäisi uskoa diplomaattien *puheita* ja olla välittämättä heidän *teoistaan*, suurvaltojen yhteisestä esiintymisestä vallankumouksellista Turkkiä vastaan. Jotta naiivi usko diplomaattien lausuntoihin haihtuisi kuin usva, ei tarvitse muuta kuin rinnastaa toisiinsa sitä *tosiasiaa*, että eräiden valtakuntien ulkoasiain ministerit ja päämiehet kohtasivat toisensa ja kävivät neuvotteluja,— ja sitten seu-

ranneita tapahtumia. Elo- ja syyskuussa, aivan heti nuorturkkilaisten vallankumouksen jälkeen ja juuri ennen sitä kun Itävalta ja Bulgaria antoivat julistuksensa, näemme hra Izvolskin tapaavan Karlsbadissa ja Marienbadissa kuningas Edvardin ja Ranskan tasavallan pääministerin Clemenceaun, näemme Itävallan ulkoasiain ministerin von Aehrenthalin ja Italian ulkoasiain ministerin Tittinin tapaavan toisensa Salzburgissa, sitten Izvolski ja Aehrenthal tapaavat toisensa Buchloussa syyskuun 15 päivänä, Ferdinand, Bulgarian ruhtinas, ja Frans Joosef kohtaavat toisensa Budapestissa, Izvolski tapaa von Schönin, Saksan ulkoasiain ministerin, ja sittemmin Tittinin ja Italian kuninkaan.

Nämä tosiasiat puhuvat itse puolestaan. Jo etukäteen, ennen Itävallan ja Bulgarian esiintymistä, *kuusi* suurvalttaa: Venäjä, Itävalta, Saksa, Italia, Ranska ja Englanti sopivat *keskenään kaikesta oleellisesta* mitä konspiratiivisimmin ja välittömimmin, kuninkaiden ja ministerien henkilökohtaisten tapaamisten aikana. *Sittemmin* alkanut sanomalehtitorailu siitä, puhuiko Aehrenthal totta sanoessaan, että Italia, Saksa ja Venäjä olivat antaneet suostumuksensa Itävallan toimeenpanemaan Bosnian ja Hertsegovinan annektointiin (yhdistämiseen), vai ei,— kaikki se on *pelkkää ilveilyä, pelkkää silmäin lumetta*, johon saattavat uskoa vain liberaaliset poroporvarit. Euroopan valtioiden ulkopoliittikan johtopukarit, Izvolskit, Aehrenthalit ja koko tuo kruunupäisten ryöväreiden koplja ja heidän ministerinsä ovat tahallaan heittäneet lehdistölle riitakapulan: riidelkää, hyvät herrat, olkaa hyvä, siitä, mikä maa petkutti ja loukkasi toista, Itävaltako Venäjää, Bulgariako Itävaltaa j.n.e., kuka „ensimmäisenä” alkoi rikkoa Berliinin sopimusta ⁷⁹, miten kukin suhtautuu suunniteltuun suurvaltojen konferenssiin, ynnä muusta, ynnä muusta sellaisesta. Kiinnittäkää yleisen mielipiteen huomio, olkaa hyvä, näihin mielenkiintoisiin ja tärkeisiin — oo! tavattoman tärkeisiin! — kysymyksiin. Juuri se meille onkin tarpeen, jotta saisimme salatuksi *pää- ja perusasian*: sen, että jo ennakolta on tehty sopimus tärkeimmästä, s.o. esiintymisestä nuorturkkilaista vallankumousta vastaan ja sen jälkeen seuraavista otteista Turkin jakamiseksi, Dardanelleja koskevan kysymyksen uudelleen käsittelystä tämän tai tuon tekosyyän nojalla, siitä, että Venäjän mustasotnialaistsaarin

annetaan tukahduttaa Persian vallankumous. Siinähan se on asian ydin, sitähan me, koko Euroopan taantumuspörvariston johtomiehet, todella tarvitsemme ja teemme. Liberaalitomppelit sen sijaan saavat lörpötellä lehdistössä ja parlamenteissa siitä, mistä kaikki alkoi, miten kukin on sanonut, mihin muotoon ja millaiseksi höystettynä lopullisesti muotoillaan, allekirjoitetaan ja näytetään koko maailmalle siirtomaarosvouksen ja demokraattisten liikkeiden tukahduttamisen politiikka.

Kaikissa Euroopan suurvalloissa — paitsi Itävaltaa, joka tällä hetkellä on „kylläisin”, — liberaalinen lehdistö on ottanut nyt tehtäväkseen syyttää *omaa* hallitusta siitä, ettei se valvo riittävästi *omia* kansallisia etujaan. Jokaisen maan liberaalit kuvaavat oman maansa ja oman hallituksensa kaikkein saamattomimmiksi, sellaisiksi, jotka ovat vähiten osanneet „käyttää” tilannetta „hyväkseen”, petetyiksi j.n.e. Juuri tätä politiikkaa harjoittavat meidänkin kadettimme, jotka ovat jo aikoja sitten menneet puheissaan niin pitkälle, että sanovat Itävallan menestyksen herättävän heissä „kateutta” (hra Miljukovin kirjaimellinen sanonta). Koko tämä liberaalipörvareiden politiikka yleensä ja erityisesti meidän kadettiemme politiikka on mitä inhottavinta kaksinaamaisuutta, mitä katalinta edistyksen ja vapauden todellisten etujen kavaltamista. Sillä ensinnäkin tämä politiikka hämäänsä kansanjoukkojen demokraattista tietoisuutta salaamalla taantumuksellisten hallitusten salaliiton; toiseksi, se sysää jokaista maata niin sanotun aktiivisen ulkopolitiikan tielle, s.o. siunaa sen järjestelmän, joka merkitsee siirtomaarosvousta ja suurvaltojen sekaantumista Balkanin niemimaan asioihin, sekaantumista, joka on aina taantumuksellista; kolmanneksi, tämä politiikka pelaa suoraan taantumuksen pussiin, saattamalla kansat kiinnostuneiksi siitä, kuinka paljon „me” saamme, kuinka paljon „meille” lohkeaa saaliin jaossa, kuinka paljon „me” saamme tingityksi. Taantumuksellisille hallituksille on juuri tällä hetkellä eniten tarpeen nimenomaan se, että ne voisivat vedota „yleiseen mielipiteeseen” perustellakseen anastuksiaan tai „hyvitys”-vaatimuksiaan j.n.e. Katsokaa, mukamas, maani lehdistö syyttää minua ylenmääräisestä epäitsekkydestä, siitä, etten ole puolustanut riittävästi kansallisia etuja, siitä, että olen peräänantavainen, se uhkaa sodalla, siis vaatimukseni, jotka ovat mitä „vaati-

mattomimpia ja oikeudenmukaisia”, pitää tyydyttää täydellisesti!

Venäläisten kadettien politiikka samoin kuin Euroopan liberaaliporvareidenkin politiikka on taantumuksellisten hallitusten edessä pökkuroimista, se on siirtomaa-anastusten, rosvouksen ja vieraisiin asioihin puuttumisen puolustamista. Kadettien politiikka on erikoisen vahingollista siksi, että sitä harjoitetaan „opposition” lipun alla, ja sen tähden se saattaa hyvin monet ymmälle, herättää luottamusta niihin, jotka eivät usko Venäjän hallitukseen, turmelee joukkojen tietoisuutta. Sen tähden niin meidän duumaedustajiemme kuin kaikkien puoluejärjestöjemmekin on otettava huomioon, että siinä sosialidemokraattisessa propaganda- ja agitaatiotyössä, jota harjoitetaan Balkanin tapahtumien johdosta, ei voida ottaa ainoatakaan vakavaa askelta, ellei *sekä Duuman puhujalavalta*, lentolehtisissä että kokouksissa selitetä itsevaltiuden taantumuksellisen politiikan ja kadettien kaksinaamaisen opposition välistä *yhteyttä*. Kansalle ei voida selittää tsarismin politiikan koko vahingollisuutta, koko taantumuksellisuutta, ellei selitetä, että kadettien ulkopolitiikka on *olemukseltaan* aivan *samaa*. Ei voida taistella shovinismia ja mustasotnialaisuutta vastaan ulkopolitiikassa, ellei taistella kadettien fraaseja, virnailuja, vihjailuja ja kieroilua vastaan.

Tässä esimerkki siitä, miten pitkälle sosialistit joutuvat, jos he ovat taipuvaisia kallistumaan liberaalisen porvariston katsantokannalle. Opportunistien tunnetussa äänenkannattajassa „Sozialistische Monatshefte” („Sosialistinen — ??? — Kuukausijulkaisu”) Max Schippel kirjoittaa Balkanin kriisin johdosta: „Miltei kaikki järkevät puolueen jäsenet pitäisivät virheenä sitä, jos voitolle pääsisi mielipide, joka äskettäin esitettiin vielä kerran berliiniläisessä pää-äänenkannattajassamme (s.o. „Vorwärtsissä” *), nimittäin se mielipide, ettei Saksalla ole mitään etsittävää Balkanin nykyisissä eikä tulevaisissa kumouksissa. On selvää, ettei meidän pidä pyrkiä hankkimaan alueita... Mutta epäilemättä suurvaltojen suuret uudestiryhmytykset tuolla alueella, joka on tärkeä yhdysrenkas Euroopan, koko Aasian ja Afrikan erään osan välillä, koskevat mitä välittömimmin meidän kansainvälistä asemaamme... Venäjän

* — „Eteenpäin”. *Toim.*

taantumuksellisen kolossin vähänkään ratkaiseva merkitys ei tule toistaiseksi lainkaan kysymykseen... Meillä ei ole aihetta... pitää Venäjää aina ja ehdottomasti vihollisena, kuten sitä pitivät vihollisena 50-luvun demokraatit" (S. 1319).

Tämä sosialistin naamion taakse kätkeytyvä typerä liberaali ei ole huomannut niitä Venäjän taantumuksellisia juonia, joita on sen harjoittaman „slaavilaisveljistä” „huolehtimisen” takana! Sanoessaan: „me” (Saksan porvariston nimessä), „meidän” asemamme j.n.e. hän ei ole huomannut nuorturkkilaisten vallankumoukselle annettua iskuja eikä Venäjän ottamia askelia Persian vallankumousta vastaan!

Edellä lainatut sanat on julkaistu aikakauslehden lokakuun 22 päivän numerossa. Lokakuun 18 (5) p:nä „Novoje Vremja”⁸⁰ julkaisi jylisevän kirjoituksen sen johdosta, että „Täbrisissä anarkia on paisunut uskomattoman laajaksi”, että „puolivillit vallankumoukselliset” ovat muka „puoliksi hävittäneet ja ryövänneet” tämän kaupungin. Voitto, jonka vallankumous on saanut shaahin sotajoukoista Täbrisissä, saattoi, kuten näette, Venäjän puolivirallisen hallituslehden heti raivon valtaan. Persian vallankumouksellisen sotaväen johtaja Sattar-kaani on tässä kirjoituksessa julistettu „Aderbeidzhanin Pugatshoviksi” (Aderbeidzhan eli Azerbeidzhan on Persian pohjoinen maakunta; tämän maakunnan pääkaupunki on Täbris, ja Reclus’in tietojen mukaan tämän maakunnan väestö käsittää miltei 1/5 Persian väestöstä). „Herää kysymys”, kirjoitti „Novoje Vremja”, „voiko Venäjä sietää loputtomiin kaikkia näitä hävyttömiä tekoja, jotka vahingoittavat miljooniin nousevaa kaupankäyntiämme Persian rajalla?... Ei pidä unohtaa, että koko idänpuoleinen Takakaukasian ja Aderbeidzhan on etnografisessa suhteessa eheä kokonaisuus... Takakaukasiassa olevat tataarilaiset puoli-intelligentit, unohtaen sen, että he ovat Venäjän alamaisia, ovat suhtautuneet erittäin myötätuntoisesti Täbrisin mellakoihin ja lähettävät sinne vapaaehtoisiaan... meille on paljon tärkeämpää, että meihin rajoittuva Aderbeidzhan tulisi rauhoitetuksi. Niin surullista kuin se onkin, voivat olosuhteet pakottaa Venäjän ottamaan tämän tehtävän huolekseen, vaikkei se millään haluaisi sekaantua mihinkään”.

Lokakuun 20 p:nä saksalaiselle „Frankfurtin Lehdelle” sähkötettiin Pietarista, että „hyvitykseksi” Venäjälle on suun-

niteltu Aderbeidzhanin miehitystä. Lokakuun 24 (11) p:nä sama lehti julkaisi Täbrisistä saamansa sähköisen: „*Toissapäivänä kuusi venäläistä jalkaväkipataljoonaa, mukanaan vastaava määrä ratsuväkeä ja tykistöä, ylitti Persian rajan, ja tänään niitä odotetaan Täbrisiin*”.

Venäläinen sotaväki marssi Persian rajan yli juuri samana päivänä, kun M. Schippel, kertailen orjan tavoin liberaali- ja poliisilehdistön uskotteluja ja *huutoja*, sanoi saksalaisille työläisille, että Venäjän merkitys taantumuksellisenä kolossina on jäänyt menneisyyteen ja että olisi virheellistä pitää Venäjää ehdottomasti vihollisena!

Edessä on uusi persialaisten vallankumouksellisten pieksäminen Nikolai Verisen sotaväen voimin. Epävirallisen Ljahovin jälkeen seuraa virallisesti toimeenpantu Aderbeidzhanin miehitys ja sen saman toistuminen Aasiassa, mitä Venäjä teki Euroopassa vuonna 1849, jolloin Nikolai I lähetti sotaväkeä Unkarin vallankumousta vastaan. Silloin Euroopassa porvaripuolueiden keskuudessa oli vielä todellisia demokraatteja, jotka kykenivät taistelemaan vapaudesta eikä ainoastaan lörröttelemään siitä kaksinaamaisesti, niinkuin kaikki porvarilliset demokraatit meidän päivinämme tekevät. Silloin Venäjä joutui esittämään Euroopan santarmin osaa ainakin eräitä Euroopan maita vastaan. Nyt *kaikki* Euroopan suurimmat valtiot, „punaisen” Clemencaun „demokraattinen” tasavaltakin mukaan luettuna, jotka pelkäävät kuolemakseen kaikkinaista demokratian laajenemista kotimaassaan, mikä koittuisi hyödyksi proletariaatille, *auttavat* Venäjää esittämään Aasian santarmin osaa.

Siitä ei voi olla vähäisintäkään epäilystä, että Venäjän, Itävallan, Saksan, Italian, Ranskan ja Englannin *taantumuksellinen syyskuun salaliitto edellytti* Venäjän „toimintavapautta” Persian vallankumousta vastaan. Ei ole lainkaan tärkeää, kirjoitettiinko siitä jossain salaisessa asiakirjassa, joka julkaistaan joskus monien vuosien kuluttua historiallisten aineistojen kokoelmassa, vai esittikö Izvolski sen vain herttaisille keskustelukumppaneilleen, vai „vihjasi-vatko” nämä keskustelukumppanit itse, että me siirryimme nyt „miehityksestä” „annektointiin” ja te mahdollisesti Ljahovista „miehitykseen”, vai tapahtuiko se jollain muulla tavalla,— sillä kaikella ei ole suurtakaan merkitystä. Oleellista on se, että oli pa tuo suurvaltojen vastavallankumouksellinen syyskuun salaliitto muotoiltu kuinka heikosti

tahansa, niin silti tämä *salaliitto on tosiasiassa* ja sen merkitys käy päivä päivältä yhä selvemmäksi. Se on salaliitto proletariaattia ja demokratiaa vastaan. Se on salaliitto, jonka tarkoituksena on vallankumouksen suoranainen tukahduttaminen Aasiassa tai välillisten iskujen antaminen tälle vallankumoukselle. Se on salaliitto siirtomaarouksen ja aluevaltausten jatkamiseksi tänään Balkanilla, huomenna Persiassa, ylihuomenna mahdollisesti Vähä-Aasiassa, Egyptissä j.n.e. j.n.e.

Proletariaatin maailmanvallankumous on ainoa, joka kykenee kukistamaan tämän kruunattujen ryövärien ja kansainvälisen pääoman yhdistyneen voiman. Kaikkien sosialististen puolueiden nykytärkeänä tehtävänä on voimistua agitaatiota joukkojen keskuudessa, repiä pois naamiot, joilla kaikkien maiden diplomaatit peittävät peliään, ja osoittaa havainnollisesti, silminnähtävästi kaikki ne toiseikat, jotka todistavat, miten katalaa osaa ovat esittäneet kaikki, yhtäläisesti *kaikki liittoutuneet suurvallat* — sekä ne, jotka ovat välittömästi täyttäneet santarmin tehtäviä, että ne, jotka ovat olleet tämän santarmin apureita, ystäviä ja rahoittajia.

Venäläisille sosialidemokraattisille edustajille Duumassa,— jossa on odotettavissa sekä Izvolskin ilmoitus että kadettien ja lokakuulaisten kysely asiasta,— lankeaa nyt tavattoman raskas, mutta myös tavattoman ylevä ja suuri velvollisuus. He ovat sellaisen laitoksen jäseniä, joka verhoaa tärkeimmän taantumuksellisen suurvallan, vastavallankumouksen tärkeimmän salaliittolaisen politiikkaa, ja heidän pitää löytää kylliksi taitoa ja miehuutta *sanoakseen koko totuuden*. Nykyhetken kaltaisena ajankohtana mustasotnialaisen Duuman sosialidemokraattisille edustajille on paljon annettu, mutta paljon heiltä myös vaaditaan. Sillä paitsi heitä Duumassa *ei ole ketään*, joka korottaisi äänensä tsarismia vastaan katsantokannalta, joka *ei ole* lokakuulaiskadettilainen. Kadettien „vastalause” sen sijaan on tällaisina aikoina ja tällaisten olosuhteiden vallitessa pahempi kuin ei mitään, sillä se voi olla vain sellainen vastalause, joka on lähtöisin *tuon saman* kapitalistisen susilauman keskuudesta tuon saman sudenpolitiikan puolesta.

Käykööt siis meidän duuma- ja kaikki muutkin puoluejärjestömme työhön käsiksi. Joukkojen keskuudessa har-

joitettava agitaatio saa nyt sata kertaa suuremman merkityksen kuin tavallisina aikoina. Kaikessa puolueagitaatiossamme on tällöin asetettava etutilalle kolme seikkaa. Ensinnäkin, päinvastoin kuin koko taantumuksellinen ja liberaalinen lehdistö, mustasotnialaisista aina kadetteihin saakka, sosialidemokratia paljastaa sen diplomaattisen pelin, jota ovat konferenssit, suurvaltojen sopimukset, liitot Englannin kanssa Itävaltaa vastaan tai Itävallan kanssa Saksaa vastaan tai mitkä muut tahansa. Meidän tehtävänämmä on osoittaa se *tosiasia*, että suurvaltojen välillä on olemassa taantumuksellinen salaliitto, joka on jo solmittu ja jota hallitukset koettavat kaikin mokomin peittää avoimempien neuvottelujen ilveilyllä. On vastustettava diplomaattisia ilveilyjä, selitettävä kansalle totuus, paljastettava kansainvälinen proletariaatinvastainen taantumus! Toiseksi, meidän on otettava selville tämän salaliiton reaaliset eikä sanalliset hedelmät ja tulokset: isku Turkin vallankumoukselle — Venäjän apu Persian vallankumouksen tukahduttamisessa — sekaantuminen vieraisiin asioihin ja demokratian peruseriaatteen, kansojen itsemääräämisoikeuden, rikkominen. Meidän ohjelmassamme samoin kuin maailman kaikkien sosialidemokratiaain ohjelmassa vaaditaan tätä oikeutta. Eikä ole mitään sen taantumuksellisempaa kuin se huolenpito, jota itävaltalaiset toisaalta ja venäläiset mustasotnialaiset toisaalta osoittavat „slaavilaisia veljiä” kohtaan. Tällä „huolenpidolla” verhotaan mitä katalimpia juonia, joista Venäjä on ollut Balkanilla kuulu jo ammoisista ajoista asti. Tämä „huolenpito” muuttuu aina hyökkäykseksi *todellisen* demokratismin kimppuun niissä tai näissä Balkanin maissa. Suurvaltojen ainoa vilpiton „huolenpito” Balkanin maista voisi ilmetä yhdessä ja vain yhdessä muodossa: jätettäisiin ne omiin hoteisiinsa, ei pilattaisi niiden elämää ulkolaisella sekaantumisella eikä aseteltaisi esteitä Turkin vallankumoukselle. Mutta työväenluokan on tietysti turhaa odottaa porvarisolta sellaista politiikkaa!

Kaikki porvarilliset puolueet — aina niihin asti, jotka nimellisesti ovat kaikkein liberaalisimpia ja „demokraattisimpia”, muun muassa aina meidän kadetteihin asti — ovat kapitalistisen ulkopolitiikan kannalla. Tämä on kolmas seikka, jota sosialidemokratian on erikoisen tarmokkaasti

tähdennettävä. Liberaalit ja kadettipuolue ovat itse asiassa saman kapitalististen kansakuntien kilpailun kannalla, he vain korostavat tämän kilpailun toisia muotoja kuin musta sotnia, he haluavat vain toisenlaisia kansainvälisiä sopimuksia kuin ovat ne, joihin hallitus nykyään nojautuu. Ja tämä liberaalien taistelu porvarillisen ulkopolitiikan vissiä lajia vastaan tällaisen samanlaisen politiikan toisen lajin puolesta, nämä liberaalien moitteet hallitukselle siitä, että se jää jälkeen muista (rosvouksessa ja sekaantumisessa!), vaikuttavat peräti turmelevasti joukkoihin. Alas kaikkinaisen siirtomaapolitiikka, alas koko sekaantumispolitiikka sekä se politiikka, jonka tarkoituksena on kapitalistinen taistelu vieraista maista, vieraasta väestöstä, uusista etuoikeuksista, uusista markkinoista, salmista y.m.! Sosialidemokratia ei tunnusta „rauhallisen ja oikeudenmukaisen” kapitalistisen edistyksen typerää poroporvarillista utopiaa. Sosialidemokratia taistelee koko kapitalistista yhteiskuntaa vastaan tietäen, ettei maailmassa ole muuta rauhan ja vapauden puolustajaa kuin kansainvälinen vallankumouksellinen proletariaatti.

P. S.* Sen jälkeen, kun tämä kirjoitus oli annettu painoon, sanomalehdissä julkaistiin *Pietarin lennätintöimiston* sähkö, jossa kumotaan tieto, että venäläiset sotajoukot olivat ylittäneet Persian rajan. Tämä sähkö on julkaistu „Frankfurter Zeitungissa”** 24.X., sen toisessa aamupainoksessa. 3:nnessä painoksessa on Konstantinopolista saatu sähkö, joka on lähetetty sieltä 24.X. klo 10.50 illalla. Tässä sähkössä sanotaan, että 24.X. illalla Konstantinopoliin saatiin tieto, että venäläinen sotaväki oli ylittänyt Persian rajan. Ulkomaiden lehdistö, *paitsi sosialistista* lehdistöä, on toistaiseksi vaiti venäläisten sotajoukkojen tunkeutumisesta Persiaan.

Yhteenveto: toistaiseksi emme voi saada lopullisesti selville koko totuutta. Tsaarihallitukselta ja *Pietarin lennätintöimistolta* lähtöisin olevat „kumoavat tiedonannot” eivät tietenkään missään tapauksessa ansaitse luottamusta. Se, että Venäjä käy suurvaltojen tietien taistelua Persian vallankumousta vastaan kaikin keinoin, juonittelusta aina sotajoukkojen lähettämiseen saakka,— se on

* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*

** — „Frankfurtin Lehdessä”. *Toim.*

tosiasia. Ja epäilemättöä on sekin, että se harjoittaa Azerbeidzhanin miehitykseen tähtäävää politiikkaa. Jos sotajoukot eivät ole vielä ylittäneet rajaa, niin sitä varten on varmaan jo ryhdytty kaikkiin toimenpiteisiin: ei savua ilman tulta.

*„Proletari” № 37,
lokakuun 16 (29) pnä 1908*

*Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstissä, joka on tarkistettu
käsikirjoituksen mukaan*